

Једна страна државног једињења озарена је огњем Цркве. Друга, пак, страна његова лежи у мраку, одлучена од Лица Божијег, лишена духа вјечности.

„Сунчана“, „црквена“ страна државног, правног и етичког постојања – то је пројављивање једињења људи, свијест њиховог заједничког живота, заједничког њиховог слу-

њем свих ка заједничком, свемирном „ношењу немоћи једних другима и не себи угађању“ (Рим. 15:1)

Тамна, пак, „неозарена“ Црквом страна државе – то је „дух свијета овога“ који у њу пронице, дух живота само за земљу. Ето зашто сваки обоготворитељ државе и сваки који покушава да државом замијени Цркву јесте слуга антихриста, био он древни

Творевина не тражи од нас, ни поклоњење, а ни презир, она тражи само једно – да будемо ваистину људска бића. Ово није питање „повратка природи“, већ повратка животу, према нашој, Богом – дарованој природи. А да бисмо живели према нашој природи, значи постати богови по благодати. Тада ћемо поштовати Бога, служити Му, љубити своје ближње, и увидети да смо једне суштине са њима.

Човек никада није у стању да мирује на једном месту. Свако духовно достигнуће је почетак новог путовања. Живот је једно непрестано напредовање. И када досегнеш познање, и врлину, треба да кренеш даље, да идеш иза ових достигнућа. Не можеш бити опијен, ако вино не пијеш. Не можеш бити захваћен ватром, ако ниси у близини ватре и не постанеш сасвим ужарен. Присуство Духа, „који нема почетка ни краја“, очигледан је у изразу лица. Ради се о целокупној бити човека, препуног страхопоштовања рођеног из захвалности и кроткости пред неизрецивим снисхођењем Бога Који је постао човек. Оно страда. „И кроз страдање, оно што је подложно смрти, поприма моћ непропаљљивог“.

архимандрит Василије (Гондикакис)

жења, заједничке одговорности, заједничке жртвености; њихово осазнавање дубине одговорности сразмјерно висини социјалног положаја; уњедравање у њихове душе појма и осјећања кажњивости – за кривицу, награде – за подвиг... Свака држава једини и оформљује личности уњедривањем у њих примарних, узвисујућих осјећања неопходности одрицања од своје воље, од своје егоистичке посебности ради опште користи; узвишавањем заједничког ради личног; привлачењем и нуђе-

паганин који баца ладањ на жртвеник ћесару, или савремени идеолог који под ноге државе баца сва вјеровања људске душе и све њене наде на живот вјечни.

Зато држава не може (нити ће икада моћи) да служи посљедњем спасењу човјечанства... Држава излази из плоти и крви, из култа предака, из телургијских вјеровања. Све државе, до краја историје земље ове, неизоставно ће прождирати једна другу, и уздизање једне значиће неминовно пад друге..

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРЕЋА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

преподобни Самсон Странопримац, свети Севир презвитер
света Јоана Мирносица,

Мш. 6, 22 - 33, зч. 18; Рим. 5, 1 - 10, зач. 88;

+епископ Иринeј (Ђорђевић)

О НАШЕМ ДУХОВНОМ ПРЕПОРОЂАЈУ

Ако је искуство најбоља гује.

настава, а историја човечанства највећа и сваком даном све већа збирка људскога искуства, онда нам она прејасно говори да је Бог увек био центар око кога се кретала и лична и колективна судба човекова, и да је свако удаљавање од Њега било мање или веће, али увек судбоносно удаљавање од истине и од самога извора живота и снаге. Зато историја у највеће добротворе човечанства убраја не појединце или народе са најјачим мишицама, најбољим армијама и најбогатијим ризницама, него све оне смирене и боголике апостоле, надахнуте јаком вером, жарком љубављу и непоколебљивом надом у раду на остварењу Божје воље у свету, прослављању имена Његовог и блаженом завршетку историје човечанства у Царству Небеском. Ови последњи и њихови следбеници су праве слуге Божје, истински пријатељи људи, неимари на изграђивању светле и срећне будућности, и њима човечанство после Бога највише ду-

гује. Но свест о свему томе није код људи ни приближно довољно развијена. Она је још далеко од свог пуног утицаја и онога богатога плода којим би могла уродити. Хришћански, еванђелски критеријум истине и принципи живота су номинално признати и само делимично усвојени, али ни сам хришћански свет још није осетио ни искусио сав њихов обим и значај, јер хришћанство није ни главна садржина ни најјачи фактор у животу савремених хришћана. Оно још није постало правило живота код појединаца, ни ти утврђена норма у друштвеним и међународним односима. Оно се учи, али се њиме ретко живи; оно је често у мозгу и на језику, али је врло ретко у срцу као стални, најмилији становник, једини покретач и нераздвојни саветник, који увек и у свему има последњу реч. Намножили су се они што носе Христово име, али не иду Његовим путем и Христос се није зацарио у животу њиховом. Равнодушност према највишим идеалима вере и морала свакога дана добија

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

све више присталица. Из њихових редова се моралним извртањем и постепеном духовном атрофијом регрутују ате-истички христорборски подвигници, проповедници такозване и много злоупотребљене слободе савести, распасаног либерализма и неке готово потпуно

чији се занат духовно никако не исплаћује, јер механички бацају мреже у воду и извлаче их празне, а животаре трошећи из све празнијих ризница, које су им претци ради умножавања у аманет оставили.

А изабрано стадо Христово? Где

Очигледно је да се хришћанство – тај тајанствени духовни дар Божији људима – непримјетно (за оне који не маре за свој спасење) удаљава из људског друштва, које је пренебрегло тај дар. То морамо увидјети, да нас не би обманули глумци и глума благочешћа; а када увидимо, морамо окренути наш поглед од тужног призора, да се не изложимо пороку осуђивања ближњих, и морамо усмјерити свој поглед на саме себе, побринути се за властито спасење, зато што милост Божија још увијек дарује могућност спасења онима који имају одлучну намјеру и вољу да се спасу.

свешти Игњатије Брјанчанинов

беспринципне модерности. Груби и безобзирни мамонизам, необузда-на тежња и трка за богатством по сваку цену, прожима целокупни живот садашњице и прети да са осталим многобројним христорборцима и духовним људодержима покида све везе између неба и земље, Бога и човека, и да душу људску немилосрдно прикује за земљу, као што је Прометеј био прикован за Тарпејску Стену.

Према овим широким масама заблуделих стоје масе хришћанских формалиста са слаткоречивим језицима, шареним душама и још шаренијим животом. Они се боре, но њихово оружје нема мисионерске силе. Они не могу да буду успешни, апостолски ловци људи, јер им је становиште узано, искључиво и дискредитовано. Њихово хришћанство личи на неку извешталу мађију своје врсте. То су банкротски који грицају последње остатке старог кредита, рибари

је оно данас и шта ради? Оно је ту, али у несразмерној мањини, јер је Христос још једнако у мањини међу Људима. Оно живи у том истом хучном друштву, али по разним забаченим ћошкима, као стадо јагањаца у чопору вукова, моли се Богу, трпи и нада се, јер зна да „лагано корача Христос“, али верује да ће у овој борби живота последња победа бити Његова победа.

Је ли онда чудо што се у овако нескладном друштву, са тако безнадежно изукрштаним интересима, на сваком кораку виде једне стране све могуће врсте неслоге, сукоба, страдања и неправди које Богу вапију, а с друге стране несразмерно мало смисла за конструктивно лично и друштвено самопожртвовање и за све оно што служи изграђивању и чувању солидних темеља за духовна, морално и социјално благостање друштва.

+архиепископ Јован (Шаховској)

ЦРКВА И ДРЖАВА

Изван Цркве нема не само спасења у вјечности, него нема ни живота у времену. Све што истински живи – причешћено је Цркви, Јер је Црква Живот истински.

Изван Цркве је само – утвара постојања... У свјетлости те истине созерцава се живот људи и њихових једињења људских.

Свако једињење у свијету је црк-

земљи посао који му је поручила Небеска Црква.

Цркву можемо да упоредимо са сунцем (ваистину Лице Њено – то је Лице Твоје, Господи Исусе Христе, – Сунце!). Државно једињење, пак, је тијело мјесечево, мада и има „облик сунца“, али само по себи оно је тамно, и сву свјетлост коју има у себи добија од сунца; оно је уз то сунцем освијетљено само са једне

Зар су у прашуму зарасли сви путеви између наше интелигенције и Цркве? Зар су све артерије покидане; зар ниједна од њих више не везује срце Цркве са срцем њиховим? Сваки нехат, сваки нерад, сваки испад, сваки грех званичних представника Цркве кида по артерију; а сви греси скупа – нису ли покларали све артерије? И они се осећају осамљени, напуштени у пожарној пустињи живота, и никаква артерија да им у спарушено срце спусти коју кап живих сокова Вечности. Изгрувани нерешљивим проблемима које нико не може решити без Христа, они жедно траже трајнији смисао животу, смисао непролазни, неучрвљиви. И ако им Црква не покаже Христа, коме ћемо ићи ми, словенски очајници? Зар наш измучени словенски очајник, страсни боготражитељ – да остане без Бога, у беспутној прашуми европских противречности? И то нашом кривицом. Пријатељу, разбуди сва срца у себи, и реци: да, нашом кривицом. Јесмо ли ми помрачење Бога и Христа? Изгледа да јесмо. А зар не знате да за словенско очајање, када у боготражењу сиђе на последње дно, као што је у Достојевског и Николаја Велимировића, постоји само једна дилема: или – вера у чудесног, православног, неонакаженог Христа, или – самоубиство. Јер је Он – Бог сваке утехе, и зато – Бог словенских очајника. Само обесловљени Словени, оплићани рационализмом, механизирани механичком европском културом, као следе ларве могу животарити у тескобној чаури тела свог.

Њрејодобни Јустин Ђелијски

вено, ако не у истини својега духа, а оно по природи самог једињења својега. Највеће једињење свијета овога – државно – такође на себи носи отсјај Цркве. Чак и најнепријатељскије према Цркви расположена држава у нечему и некако обавља на

стране... Ово је разматрање односа „Цркве и државе“, не на плану историје, социологије и права, него на плану оне метафизичке реалности, у којој живи сво човјечанство послије првородног гријеха.